

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatosok
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoj mócnj
Lubosé ma;
Bóh pak swěrnj
Přez spař měrnj
Čerstwosé da.



Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džěń pak swjatosok,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh éi khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřěw ée!

F.

Sserbske njeđželske lopjeno.

Wudawa so kóždu kóbotu w Ssmolerjež knihicziščeženi w Budyschinje a je tam ja shtwórtlětnu pschedplatu 40 np. dostacž.

2. Advent.

1. Thežal. 5, 1—11.

W poslednich shtucžkach šwjateho pižma w Sjemjenju šwjateho Jana je w nastupanju pschichoda nascheho Sbožnika wopisane poslednje wulke šlubjenje Anjesa Jesuša na šwoju zyrkej a jeho zyrkweje wotmolwjenje na to. Jesušowe šlowo šlubi: „Ja pschińdu bórsnj“ a zyrkej wotmolwi: „Haj, pschińdž, Anježe Jesu!“ To je to wuhladne wulke škónčenje Božich šjemjenjow wo Šhrystufu a jeho zyrkwi.

Botajkim Jesuš sašo pschińdže. Nowy druhy advent mamy docžakacž. Za wěstosčž so nam na kónzu Božeho šlowa šwjatosčžnje wobtwjerdža wot njeho šameho, kiž je šnamjo njewidomneho Boha a šlowa zyrkweje: „Njebjo a šemja šańdžetej, ale moje šlowa njesahinu“ a ženje šwoju móž njeshubja. Teho dla je Jesušowy posledni advent pschiswatsy do nascheho najšwjeczisšeho japoschtolskeho wěruwufnacžža pomšchitkowneje ššchesczijskeje zyrkweje na šemi: „wotšal wón pschińdže šudžicž žiwnych a mormnych,“ a dženknišcha njeđžela druhého adventa chže a dyrbi naš na to dopomnicž, so Čžłowski Šsyn na poslednim dnju š wulkej mozu a krašnosčžu sašo pschińdže.

Wo tym tež šwjatosok japoschtol Pawol we šwojich napominanjach na Thežalonisčich rěczi a nasch tekst nješe, kaž žyly 5. staw, napisžmo: „wo šudnym dnju a pschihotowanju k njemu.“ Ššudny džěń: traschna wěž je, šapadnyčž do rukow žiwého Boha! Tola njebojmy so, wješelmy so jeho pschińdženja! Jesuš je nasch šudnik: Čžłowski Šsyn,

kiž šnaje čžłowski šklabosčž. Ale pschihotujmy so na šud a na Jesušowy posledni advent, nawoblekani š kabatom wěry a lubosčže, a š klobukom nadžije k šbožnosčži a wobronjeni š mjeczom šwjateho Ducha. Tak šudžemy so dostojnje hotowacž na jeho pschichod, šwojeho ššcheczijskeho wobhnadženja wěšczi pšhes žiwu a wješelmu wěru, šwojeho wobnowjenja a šwjecženja wědomni pšhes lubosčž k Jesušej a k jeho zyrkwi a tak čžakajo na teho Anjesa a na šwoju wěcžnu šbožnosčž w nadžiji.

Duž wachujmy!

1. So so jako džěczi dnja štraschného španja šladamy;
2. So so se šwjatosokmi brónjemi pschecžiwu wšchemu špytowanju k nožy wobronimy;
3. So so wšchědnje w fedžbniwej šwěrnosčži na šudny džěń hotownych džěczi.

1. Wachujmy jako džěczi dnja, a njespijmy jako čži drusy, tehdy w Pawolowym čžaku wššebje pohanjjo, dženknišchi džěń pak wšchitžy čži, kiž wo žanym žiwym ššcheczijskym nicžo w šebi njecžuja, hacž runjež šu ššcheczeni. Woni maja mjeno, so šu žiwi, ale šu mormwi. Woni nejšku štróšbi, ale leža jako džěczi nožy a čžmy w duchownym španju. W nožy, hdyž šy wušnył, je jako by wšcha móž, kiž bě wodnjo šylna, š twojich šstawow wucžahnyła a kaž by ty na jene dobo na čžele a na duschi a na wšchěch šstawach wóšlabnył. Wšcho šhibanje šastanje, wšchě myšle mjelcža, žyly čžłowjek je kaž mormwy. Ššmjercž je šotra španja. Teho runja šu čži, kiž šu duchownje špizy, kaž mormwi ša wěcžne žiwjenje, a šapomnja, so je wšchitkón

čas do budneho dnja hnadny čas. Woni wo hnadu njesdychuja, so njeprafcheju a njewojuja, dokelz niczo nje-
 blysha, shtoz Boh duschi kasa. Woni dadza swojemu
 ziwjenju precz hicz, jako smuczena masana reka precz dze,
 a su jako kon a swoje leta dokonjeja jako prisdnu recz.
 Zich czas so minje, kaz njebyl sa nich niczo, dyzli hony
 czas swetneho rosproschenja: bjes Boha, bjes Sboznika,
 bjes swjateho Ducha a bjes Bozeho slowa a Bozich sa-
 kramentow a skonczi bjes Bozeho swjeczenja a ziwjenja.

Tajzy nejshu dzeci dnja, ale nozy: jim njeje so
 zadny den sboza a Sboznika pschiblizil, jich noz so njeje
 minyla. Zich czemnoscz je njewera, kotraz duschu saklepja
 a wutrobu saczemnja a wolu k hrshchenju swolnivu stwori.
 Woni njesnaja bliskoscz teho, kiz je sweta swetlo. Czemnoscz
 w nich drje so tez hiba a je dzelawa. Swoje dzelo
 wona czeri w zhytm czlowjeku, w mozach dusche a czela
 a runje tak tez we wutrobje a w myslach, potajim we
 wshch duchownych mozach a we wshch stawach czela.
 S teho wurostu skutki czemnoscze.

Szwjaty adventski czas nam i nowa pschimoła: „Wot-
 polozcze skutki czemnoscze, budzce dzeci dnja!“ Srudnje
 je, hdyz dyrbisch so w nozy wokolo schmatacz a zaneho
 pucza a zaneje schczeki njewidzisch a njenamafsch. Kak
 swjebelaze a wofschewjaze pak je, hdyz Boze skonczo sthadza
 a i nim nowe swetlo a den. Pod zohnowanjom skoncza
 a dnja wshitko stawa a so woziwja. Duž budzmy
 dzeci dnja!

2. A wobronmy so se swjatyimi bronjemi. Esu to
 bronje Boze, kotrez nam Bozi Duch do rukow dawa a
 kotrymiz won nas debi: i kabatom wery a luboscze a
 i klobukom nadzije k sboszczu. Pschetoz Boh nas njeje
 k hnewu, ale k wobshydnjenju sboszczu postajil. Wola
 njeho njeje zane wotmenjenje ani wobroczenje swetloscze a
 czemnoscze. Won nam se wshcho sabludzenja, nabbehowanja,
 spytowanja a wofslabnjenja wupomha a je blisko wshitkim,
 kiz so woprwdze k njemu wolaju. K wolanju a modlenju
 dyrbimy strósbu bycz. Strósboscz stwori cziste a jakne
 myhle a sadzewa luboscz k swetej a duchowne spanje a
 wofslabnjenje w czasu spytowanjom, mjes tym so je ton
 wot czelneho loshta a swetneho wjebela wshon jatny kaz
 pjany a woprwdze spizy. Sny njescheczal tajkeho klabeho
 lohzy pschewinje, kiz zanych bronjom nima a njewojuje kaz
 wobronjenu wojak. To je poklecze wshcho hrcha, so dale
 hrch plodzi a so kazenje sa duschu a czelo porodzuje.
 Gotowy hrch, kaz i zyta niczo, shtoz je so stalo, so nje-
 hodzi njeczinjenu czinicz. Won steji pod Bozim sudom.
 Ale hrozazy hrch, to je spytowanje, je minjomny a wot-
 wobrocjomny, hdyz wojujemy i Bozimi bronjemi. Boh
 kam je bron dobra, bylina stala. Won nam se wshcheje
 duchowneje nusy wupomha, se wshcho nabbehowanja, spy-
 towanja a wofslabnjenja. Won wuhotuje kóždého ksch-
 sczijana se bylými bronjemi, so so mohł jako dobry
 wojowac Jesom Khrysta bedzicz: i klobukom nadzije k dusche
 sboszczu, to reka: nascheje kschczeništeje wstoscze, so
 kmny i Bohom sjednoczeni a so kmemy na Boha twaricz,
 jako so dzeci wotzej dowerja. Dale pak, kiz my teho
 dnja kmny, budzmy strósbu, nawoblefani i kabatom wery
 a luboscze! Wera je najshlynschi wojekski kabot.
 Wona swet a jeho spytowanje pschewinje. Luboscz je
 kabot. Wona k wobaranju pscheczimo skemu njescheczalej
 prawe a cziste bronje radzi a je swjast dokonjenja dobrego
 bedzenja a wery dzerczenja. S wery, luboscze a i nadzije

k sboszczu wurostu ziwie Knjesowe mozy. Shtoz jich
 moz ma, nad sweta wjetchom dobywa! Tak

Dzerz so, ducho, hotowy,
 Stan, wsmi swoje bronje;
 Wachuj, modl so, czas je sky,
 Gusto so netk shoni,
 So tez tych weryazyh
 Satan druhdy spyta
 A jich sawjescz pnta.

3. Duž budzmy swerni we wachowanju. Knjesowy
 den tak pschindze, jako paduch w nozy, nahle. Na tutym
 Knjesowym dnju smija czlowste dny swoj konz, czas je
 pozrjety do wecznoscze. Paduch rubi. Knjesowy budny
 den sebjerje tym, kiz w twjerdym duchownym spanju leza,
 jich weste wobbedzenstwo a jich wutrobnu czasnju, swetnu
 luboscz. Ssudnik pschindze w nozy: njenadzujzy, hdyz
 netotry budze w twjerdym duchownym spanju lezecz.
 Shtoz budze pschewatany? Kiz njebe we wachowanju
 wostajny a kiz so njeje bjes pschestacza i kedsbnivej swer-
 nosczu na Knjesowy budny advent hotowy dzerzak. Teho
 dla budzmy temu Knjesej kami swerni. My drje njewem-
 ny, hdy ton Knjes pschindze. My tez njewemy, hdy nasch
 kmjertny den pschindze. Shtoz we swoj konz? Niczo
 tak njeweste njeje hacz to, hdy budny den pschindze. Ale
 niczo tez tak weste njeje na swecze, hacz so won pschindze
 a junu rachnowanje i nami dzerzi. Duž khodzmy jako
 dzeci dnja kóždyczki den, czimny, so bychmy junu sboszni
 byli i bojosczu a se rzenjom, se wshchednej pokutu, wojujmy
 sa swoju sboszcz se swjatyimi prawymi bronjemi a
 budzmy swerni w tutym najswjeczischim adventskim pschi-
 hotowanju a wachowanju hacz do kmjercze, so by ton
 Knjes nam junu, hdyz won pschindze a jeho msda i nim,
 kónu ziwjenja a sboszczu dacz mohł! Sbozny budze
 kóždny, kiz tehdy wostej i psched swojim sudnikom!

Won pschindze k swetnom' budu
 Tych njepokutnych dla,
 Se zohnowanjom k ludu,
 Kiz jeho Ducha ma.
 Bój, Jesu, nascha jaknoscz,
 A wjedz nas se sweta;
 Ach, daj nam tvoju krasnoscz,
 Nas pschijjedz do njebja!
 Hamjen.

R.

Budzmy mudre knjezny! —

Lut. 12, 36.

Budzmy ludjom podobni, kiz woczafuja
 Na Knjesa, so i kwapka domoj wróczaheho,
 So bychmy, hdy pschindze, powitali jeho!
 — Mozy njebjekow so tehdy wshitke hnuja.

Wumozeni khersusch nowy sanoschuja,
 Kotsiz pschichod Knjesa widza njebjekheho,
 S krasnosczu so k budej sweta blizazeho;
 Teho wita radoscziwych halleluja.

Jako mudre knjezny woczafajmy sweru! —
 Hdyz Knjes klapa, jemu hnydom wotewrejmy,
 Sewak na kwap njebjekski i nim njedozpimy! —

Ziwu pschezo sebi wufhowajmy wery,
 S mozu Bozej w bedzenju so pokhynjajmy!
 — Takle nawozeni napscheczimo dzimny! —

U.

Bydleńska naprawa.

Nas bëchu jeneho stareho wuja pscheprošyli, so by febi wulfotnje naprawjene wobhydjenje mlodeju mandželsteju wobhladał. Wón bu psches mnohe wyšokte krašne stwy wjedžentj. Bjes wobdžiwanja a bjes khwalby wón na žyłu krašnoscž shladowasche.

„Mó, luby wujo“, so jeho skónčnje mlody mandželsti woprascha „šyto dha k temu prajišč? Daj šwoje měnjenje šlyšhecž! Šsy f naju domjazej naprawu spočojom?“

„Džěšči““, šnapšhecžiw starz, „to wschał je žyly rjenje taf; ale njesabudžtej jeno dwojake pschi tym! Š přenja njesapomítej šwojich bratrow a šwoje šotry, kiž ani džěšaty džěl taf rjenje bydlicž njemóža kaž Wój; ja měnju Waju bratrow a Waju šotry w pincžnych bydlač a w komorach pod třěchu. A f druha njesabudžtej tamneje maleje wuskeje komorki, kotruž na pošledku wobczehnjetej, hdyž so Waju woczji sa tónle šwět a wschitku jeho krašnoscž na pschezo šandželitej.“

Młodaj mandželstaj na so pohladnyšchtaj a žyly womjelknyšchtaj.

„A jene ja we Waju nowym naprawjenju f žyła njewidžu““, starz pokrəcəšche: „Wój staj najšěpsche šabyloj: šchpihel po-brachuje.“

Mandželstka pokafa na elegantny šchpihel, kotruž w korridoru wišasche.

„Ach, tón je sa czěto““, šnapšhecžiw starz; „ale šchpihel ja duschu Wój nimataj. Sa ani w knižnym šhamorje ani něhdže na blidže bibliju njewidžach.“

F.

Pšchindž, Knježe Jesu!

(S. Sturm.)

Chzešch hišcheže dlěje wotach stacz,
Ty požohnowany?
Sa wěm, so chzešch so pokasacz,
Daj, so mi bliski šy.

Šlaj, durje wotewriene šy,
Mój hoščo najlubšchi!
Ach, njehladaš na šhudobu,
Šow pschebytł febi wšmi.

Šso k tebi hori wutroba,
Chze tebi šwjecžicž so;
D Jesu, pšchindž mi do doma,
Čži pšchihotowanoh'.

A wusant' šwět, tón wohidny,
Kiž naju rosdžěli;
Čžin moju duschu k šwjatnižy,
Šu wěčnje šwjecžu čži.

Suriž Bróšf.

Na pruhu stajeny.

Do jeneje šhromadžiny derješmyšlennych mužow bëchu tež nětotši šozialdemokratojo pschischi f tym wotpohladom, so njebychu rěčniktej k šłowu pschincž dali abo jeho tola na kóždy pad w pschednoščku myšili. Šižom wjaznytrócž bëchu woni jeho f pschimołanjemi pschetorhnyli. Nětko naspomni rěčnik, kiž so f tym myšicž njedawasche, bibliju a pomjenowa f njeje šłowo, so by to, šytož prajesche, f nim wobkručžil. „Šlupe wěžy!“ jemu jedyn se šozialdemokratow wótšje pschimoła. „Šchtó bibliju wěri? ja niž!“

Rěčnik so pschetorže a na tu stronu hladašche, f kotrejež tuto šłowo šakšincža. „Wšy bibliju njewěriče?“ wón ločr šawoła. „Kaž so mi šda, drje Wšy tušamu žyly derje šnajecže?“ Na to dwazhčžihriwnat f dšbsaka wuczahnywšchi, jón w pošbčhjenej

ružy džeržesche a so šašo na teho wobrocži, kotruž bë rěčzał a wuwabjamje na njeho hladašche. „Sa Wam na měščze tónle šloty dam, móžecže-li mi dwanacže biblišskich hróncžtow mjenowacz!“ Tón muž mjelčesche a pytasche so šesady šwojich towaršchow potajicž. „Sa jón wam sa šchěšč hróncžtow f biblije dam“, rěčnik pokrəcəšche. Wšchitko mjelčesche. „Mó, dha sa šchtyri hróncžta, sa dwě bibliškej hróncžy“, wón pokrəcəšche. Ale ani telko jich tón muž we šwojim pomjatk u hromadu šwjescž njemóžesche. Wokołštejazy počzachu so šmjecž a mēřkažerjej to hódž njebē. Wón so f čžicha se šale šuže a rěčnik móžesche njemhlyny šwój pschednoščk doššncžicž.

F.

Stawisna Khrystuškoweho čžerpjenja.

6 b.

(Pokrəcəžowanje.)

C. „Duch wěrnosče budže wam puč do wscheje wěrnosče (pokasowacz!“ —

San. 16, 12—33.

Knjes dale džesche: Šiščže mam wjele ja
Wam prajicž, ale runje nětk šnjescž wy jo
Džē njemóžecže w šrudžbje šwojej;
Trosčtar pak pšchindže k wam f wyšokosče.

2. Šdyž wón pak pšchindže, Boži Duch wěrnosče,
Tón pokasowacz do wscheje wěrnosče
Puč budže wam, — wy šłabe džěčži;
Pšchetož wón Trosčtar je, f njebjēš daty.

3. Wón šam se šebje njebudže rěčecž k wam;
Pak, šytož je šlyščał, to budže rěčecž wón
A pšchipošjedacz budže pšchichod
Wam — jako witany wodžer Boži.

4. Tónšamy krašnicž budže mje; pšchetož wón
To wosmje f mojoj', šytož budže šlicžecž wam;
Wšcho, šytož ma Wócžez, to je moje,
Tehodla tole šym šjawnje prajil:

5. Wón wosmje f mojoj', šytož budže šdžělecž wam. —
Šo malej šhwili njeb'džecže widžecž mje
A šaš' po šhwili dale malej
Budžecže widžecž mje k Wótzej čžahnyčž. —

6. Duž džachu f pošłow nětotši mješ šobu:
Šyto je, so praji: Šo malej šhwili wy
Mje njebudžecže widžecž a šaš'
Šo malej šhwili mje wohladacže?

7. A dofelž čžahnu k Wótzej ja šwojemu? —
Duž džachu woni: Šyto je, so praji nam:
Šo malej šhwili? — wospjetojo;
Njewěmy prawje my, šyto wón rěčži.

8. Duž špšna Jesuš, so čžychu prašhecž joh',
A k nim nětk džesche: Wo tym wy mješ šobu
Šso prašhecže, so wam šym prajil
— Našdacže potajništvo jara džiwne:

9. Šo malej šhwili njeb'džecže widžecž mje
A šaš' po šhwili malej wy budžecže
Mje widžecž, — kaž wam wobšwědcžuju, —
Šawěrnje, šawěrnje ja wam praju:

10. Wy ſ płaczom hórſtim budźecze žalofczič,
Pał ſwět ſo budze njemdry wſchbn wjeſelicž,
Wy budźecze pał na doſcž ſrudni,
Ale ſo pſchemëni bórſy wſchitko;

11. Hlaj! ſrudžba waſcha ł wjeſelu wubëhuje. —
Ma žónſta ſrudžbu, hdyž dyrbi porodžicž;
Wiſhał jeje ſchtunda jej je pſchiſchła!
Hdyž pał je dźeczatko porodžila,

12. Wjaz' njewopomnja tyſchnoſcže hórſkeje
Dla wjeſelofcže, ſo je ſo narodžil
Do ſwëta cžlowjeł — ſ Boha czerſtwy.
A wy tež ſrudobu macže nëtko;

13. Pał ſaſowidžecž želaznych budu waſ,
A ſawjeſeli wutroba waſcha ſo,
A wjeſele dže rubicž waſche
Njebudže ničtò wam — do wëcžnoſcže.
(Pſchichodnje dale.)

Dobry ſawrót.

Ŧowjedańcžto ſe wſchëdneho žiwjenja.

(Skónčzenje.)

Domoj pſchichëdſchi, namala Czumpjela žonu a dźeczi płaczi-
znych, tola pſchewiny ſwoje cžucža a cžinjefche, jaſo by to njepytnył.
Wuczahnu ſ kapſy pjenjeſ — bë to jeho poſledni —, poda jón
žonje a rjekny, ſo by ſa to jeſcž pſchihotowala. Wboha žona ſo
ſloro jeho rëcže ſtróži; ſdaſche ſo ji tón ſamy hlób, kotryž bë
nëhdy w ſbožowniſchich cžaſkach tał huſto kłyſchala.

Wjeczor dźeſche Czumpjela ſahe lehnycž, naſajtra ſaſo ſahe
ſtany. Bórſy dźeſche ſ domu a to hnydom ł murjerſtemu miſchtrej,
kotryž runje wulku kžëžu twarjeſche.

„Miſchtrje!“ rjekny ł njemu, „poſlednje krjepki palenza je mój
jaſny woptał, ja ſo jeho ſa ſwoje žive dny wjazy njedótknu.
Njepraſchejce ſo mje dale, ale wëcže mojim ſłowam, hdyž mje
tu ſtróžbeho pſchëd ſobu widžicže. Chžecže mi dźëło dacž?

„Rëcžicže wy prawdu?“ ſo miſchtr dživajo praſcheſche.

„Haj, rëcžu tał prawdu, miſchtrje, ſo bych hnydom, by-li
ſmjercž na mojej prawizy a tamle forczma na mojej lëwizy ſtala,
do ſmjercže ſchoł.“

So bychmy to ſ krótka wupowjedali: Czumpjela doſta wſchë
cžëſliſke dźëło na nowe kžëži a ſo tež hnydom do dźëła da. Na
wjeczor po ſkónčzenym dźële wopraſcha ſo miſchtra, hacž njebny jemu
poł tolerja miſdy do cžaſa ſapłacžik. „Poł tolerja?“ wotmolwi
miſchtr. „Wy ſcže wjazy ſapłuzili, ja chžu wam ſa kžëdy džen toleť
ſapłacžicž, budžecže-li dale tał ſwëru džëlacž kaž dženſa.“

Czumpjela njembžefche ſe ſłowami ſwój džał wuprajicž, ale
jeho woczi wjazy wuſnawaſchtej, hacž ſłowa, a miſchtr jemu roſy-
mjefche. Czumpjela doſta ſwój toleť. Duzy domoj kupi korb, tſi
poſruty kžëba, nëſchto butry a kruch mjaſa; ſ tym wrëczi ſo domoj.
Trjebaſche kžëtru kžwilu, doniž ſo trochu ſhraba; ſkónčnje ſtupi
do kžëže. „Marja“, rjekny, „njeſu tebi nëſchto ł wjeczëri. Wój,
Hañžka, wſmi hornž a dži po nëſotre kžany mloka.“

Na to da ji nëſotre ſlëborne a holecžka bëžefche wjeſele ſ domu.
Marja ſo ſpodžiwafche, hdyž bë korb wotwodžela a wſcho, ſchtož
w nim bëſche, wuhladała; tola njewëri ſebi ſłowa prajicž. Ržodžefche
kaž poł ſpizy pó jſtwej, jeno dyſ a dyſ pohlada ſkradžu na ſwo-
jeho muža. Mluž njebë pił, to derje widžefche, hacž runje bë doſcž
pjenjeſ na palenz mëł.

Hañžka pſchinjeſe bórſy mloka a Marja hotowaſche nëtko

wjeczëř. Hdyž bë po wjeczëri, džëſche Czumpjela hnydom lehnycž.
Naſajtra po ſnëdanju waſa Czumpjela hnydom grat, ſo by na dźëło
ſchoł; bë hižo w durjach, tu pſchemoh jeho cžucže. Njepraji drje
ſłowa, tola wupſcheſtrje ſwojej ruzy, a jeho mandželſka ſlehnny ſo
płacžo na jeho ramjo. Czumpjela woſoſchi ju a dowjedže ju
ł ſtólzej; na to wopuſchcži dom. Hdyž dženſa na dźëło pſchindže,
cžujefche ſo tał ſbožownny.

Pſchindže ſobota a Czumpjela bë zyly tydžen bjeſ palenza
był. Bë ſa tydžen ſchëcž toleť ſapłuzil, ſ kotrychž bë jemu hiſchcže
tójſchto ſwoſtało. — „Marja“, rjekny po wjeczëri, „tule maſch
ſchtyri tolerje; kup ſa to ſebi a džëcžomaj nuſneje draſty. Eſhm
ſa tydžen ſchëcž toleť ſapłuzil; miſchtr dawa mi toleť na džen.
To je dobra ſapłuzba — njeje wërno?“

Marja ł njemu pohladny, jeje ert ſo hibaſche, tola njembžefche
ſłowa wuprajicž. Wona chžyſche ſo ſ mozu pſchewinyčž, tola
ſylſy ju pſchemochu. Mandželſki pſchimny ju ſa ruku. „Marja!“
rjekny a pódla kulachu ſo jemu ſylſy po ližomaj, „ty ſo njemyliſch,
ja ſym ſaſo tón prjedawſchi a nadžijam ſo, ſo ſa zyłe žiwjenje
tajki woſtanu. Žadyu mojih ſańdženych ſutkow njëſmë twoju
wutrobu ſrudžicž.“

Na to powjedaſche ji, tał bëchu jeho Hanyne a Hañžyne
ſłowa tehdom tał pohnułe. „Ženje prjedy“, pſchiftaji, „njecžujach,
tał hluboſo bëch padnył, tola po ſłowach mojej džëcžow ſpóſnach
to; moja duſcha ſpuſchcžeſche ſo ſaſo na Boha, ſ kotrehož pomozu
mžemy wſchitko dokonjecž. Wbch je waſchu modlitwu huadnje
wuſklyſchal. Džakujmy ſo jemu a proſchmy jeho, ſo by moje
pſchëdewſacže dopjelnył.“

Cžaſ ſo miny a Czumpjeliz kžëža ſo pocža ſaſo pëtnje
ſwëtlicž; kwëtki w ſahrodže ſaſo ſacžëwachu a wſchudže kčžëjeſche
ſbože a ſpokojnoſcž.

Wſchelake ſ bliſka a ſ daloka.

— Naſchim lubym Eſerbam bu wobradžena rjana knižka wot
ſararja em. Urbana w Budyſchinje pod napiſmom „Wofſchewne
wonjeſchko“. Se to nowa ſberka wótcžinſkich ſpëwom, na kotruž
lubnych Eſerbow këdžbnych cžinimy a jich wabimy, ſo bychu ſebi ju
prawje bórſy mnoſy kupili a pilnje cžitali, a to, ſchtož je w tych
ſpëwach ſ wutrobny jim ſpëwane, ſebi tež hluboſo do wutrobny ſa-
ſchcžëpili, we nej ſtajnje ſaſchowali a hajili, tał ſo bychu dobre
plody njeſle. Zuta knižka, kotraž je ſ cžifchëžom a nakladom
Marka Eſmolerja jaſo 5. cžifčto ſerbſkeje ludoweje knihownje
Eſerbomila Tuchotſkeho wuſchła, wobſahuje ſchëcž trójnikow
wótcžinſkich ſpëwom, wſchitke hloſowane na ſilianowu próſtwu:
„Eſerbja, ſaſchowajcže ſwëru ſwojich wótzow rëcž a wëru!“ —
Lubi Eſerbja, tajtu wótcžinſtowo hajazu ſberku ſpëwom dyrbicže
ſebi pſchifſwojicž, dyrbicže pilnje cžitacž, we hłowje wobmyſlowacž
a we wutrobje hajicž. Zyła knižka płacži hacž do hód jenož 10 np.
(potom pał 20 np.), a duž mžže ſebi ju tež kžëdy kžudſchi Eſerb
kupicž a ſ tym ſebi raſ nanajtuńſcho nadobne cžitanje dobncž.

— W ſaſkim ſejmje je ſo wo powjetſchenju dokhodow
wuczerjow jednalo, kotrež je nuſne, hdyž na druhich ſtatnych ſaſtoj-
nikow dživamy. Eaſtupjerjo wſchitkich ſtronow ſo ſa to wuprajichu,
duž je nadžija, ſo budža ſo dolhołëtne pſchecža wuczerjow, kaž daloko
budže mžžne, dopjelnicž. S dobrym prawom ſerbſki ſapbžlanž
Roſla wuſbëhny, ſo maja naſchi ſerbſzy wuczerjo we ſwojich dwojo-
rëcžnych ſchulach wobcžëžniſche dźëło a ſo mëli ſa to tež ſapłuzene
ſarunanje doſtač. — Sańdženu ſrjedu je ſo wuradjenje noweho
wólbneho ſatonja ſapocžalo. S rëcžow eaſtupjerjow bëſche ſacžucž,
ſo ſo ſaſon tajki, kajkiž je jón wſchnoſcž namjetowala, njepſchi-
woſmje, ſo pał chžedža konſervativni a nationalliberalni na tym
ſobu džëlacž, ſo ſo pſchijomny ſaſon poſtaji.